Це є поезія найвища,
Це є найвища простота,
Коли передаються вірші,
Як поцілунки — з усі в уста.
Твої пісні легкі і світлі
(їх так сприймають слухачі),
Та пам'ятай — у цьому світі
Є свистуни і стукачі.
А ти — гітара, гілка з дерева,
І ти сьогодні на кону.
Скажи, кому твоя заревана
Душа потрібна, ну, кому?..
Вдягайся модно, лайся модно,
Та час від часу пригадай,
Як слухав дзвона Квазімодо
В глухонімому Нотр-Дам.
Він припадав до дзвона тілом,
Він разом з ним літав, літав...
О, скільки тих, які хотіли
Тілами битися в тіла,
А язиками лізли в душі...
Я й сам колись таким грішив.
Пісні, мов кошенят задушених,
В зубах по вулицях носив.
Душа повільно прозоріла
Все по ночах.
А по очах
Боляче вдарило прозріння:
Про що кричав?
Кому кричав?..
Є вуха, що, немов корою,
Укриті суєтністю змін.
Хай серцем слухають і кров'ю,
Як Квазімодо слухав дзвін!..